

Desa Muck (1955) je svobodna umetnica. Pred tem je bila otroška negovalka, risarka v gradbenem podjetju, igralka, nazadnje se je lotila še pisanja. Piše predvsem za mladino. V svojih delih spretno povezuje napetost, humor in probleme odraščanja, ki se najbolj kažejo v odnosu do odraslih (staršev, učiteljev ...). Je zelo ustvarjalna, poznamo jo kot filmsko igralko in televizijsko voditeljico, piše pa stripe, podlistke, novele, scenarije, radijske igre in celo besedila oglasov. Najbolj znane in priljubljene so njene mladinske povesti Pod milim nebom, Hči lune, Kremplin, serija knjig Blazno resno (Blazno resno o seksu, Blazno resno zadeti ...) in zgodbe o Anici (Anica in zajček, Anica in grozovitež ...).

Nekaj o meni

Rodila sem se 29. 8. 1955 v Ljubljani. Najprej smo živeli v zelo majhnem stanovanju brez kopalnice. Kuhinja je bila tako majhna, da je morala stara mama na dvorišče, kadar je bilo treba odstaviti lonc s štedilnika. Vsak dan po kosilu sem morala spat, kar je bilo nekaj najbolj zoprnega in dolgočasnega na svetu. Zato sem si v zatemnjeni sobi, v kateri je vedno prežalo polno strahov, izmišljevala zgodbice. Najprej sem bila ciciban, ker sem bila še brez očitnih spolnih znakov, nato pionirka in nazadnje mladinka. Šola me je zelo slabo prenašala, zato sem se ji vljudno izmikala, kadar se je dalo. Ko mi po zakonskih določilih ni bilo treba več hoditi vanjo, sem iz usmiljenja do učiteljev tudi prenehala in se zaposlila.

LE KDO V SLOVENIJI (IN TUDI IZVEN NJE)
VAS NE POZNA! PA VENDARLE - KAKO BI SE
NAJRAJE PREDSTAVILI SAMI?

Ojej ... Že nekaj časa mi je jasno, da sebe poznamo najmanj. Pa bom vseeno poskusila. Najprej sem mama treh odraščajočih hčera z vsemi spremljajočimi težavami in radostmi. Potem sem pisateljica. To je tudi moj osnovni vir preživetja. Srečna sem, da lahko delam doma, ker sem zapečkar, in me je težko spraviti kamorkoli. Seveda sem tudi igralka, ampak to je bolj hobi in zabava. Igranje doživljam kot podaljšek svojega otroštva. Namesto medvedka in punčke oživljam like. Nekaj časa mi je bilo nerodno, ker to počnem, zdaj pa naravnost brezsravno uživam v tem.

IN KDO STE KO ZA SEBOJ ZAPRETE VRATA V
SVOJ INTIMNI DOMEK?

Zelo običajna ženska. Malo bolj lene sorte, gibljem se ne z največjim navdušenjem. Večino časa preživim za računalnikom, kjer se zelo rada igram z računalniškimi igrkami, pa televizijo gledam tudi kar preveč. Rada imam svoj vrt in kopanje po zemlji. Od pomladi do jeseni imam črno za nohti. In še vedno veliko sanjarim. Nekaterim sanjam sem se zaradi let morala odpovedati. Nikoli ne bom miss Slovenije, pa tudi princa iz sanj sem že opustila. Sicer pa sem se iz zaprisežene pesimistke pred kakim letom prelevila v optimistko. Ugotovila sem, da je življenju vredno zaupati, in sebi tudi.

NEKJE V SVOJEM NAROČJU PESTUJETE TUDI
SVOJE SPOMINE NA ČAS VAŠEGA
OTROŠTVA. JE BILO PRIJETNO, TOPLO, VIHRAVO IN RAZBURLJIVO, VESELO? KAJ IZ
TEH SPOMINOV LAHKO ZAUPATE NAM?

Moje otroštvo je bilo precej skromno. Do sedmega leta sem odraščala pri stari mami, in najbolj se spominjam občutka varnosti. Ves čas me je imela ob sebi, vsako popoldne sta me s starim očetom odpeljala v Viba film, kjer je bila

ona čistilka, dedek pa vratar. Lahko sem se igrala med kulisami, za malico pa je bil kruh z ocvirki in jabolko. To je bila mamina družina. Očetova pa je bila visoko meščanska in izobražena ter z mnogimi vrhunskimi umetniki. Tudi tam sem našla marsikaj pomembnega za svoj razvoj. Tako sem odraščala med dvema kulturnima skrajnostima. Bila sem otrok, ki je pretežno živel v svetu domišljije. Tudi nekoliko osamljen.

V LETOŠNJI AKCIJI ŽELIMO POMAGATI OTROKOM, KI JIM STARŠI NE MOREJO OMOGOČITI SMUČANJA, SANKANJA, BORDANJA, DRSANJA ... DA SE BODO SKUPAJ S SVOJIMI VRSTNIKI IGRALI NA SNEGU - SE VI SPOMINJATE SVOJE ZIMSKE PRAVLJICE?

O, ja. Do tretjega razreda sem se sankala na ljubljanskem gradu. Še danes imam globo kobrazgotino na nogi, ker me je povozil deček, ki je bil zaljubljen vame, jaz sem ga pa zavrnila. Potem smo se preselili v Šiško in sem se vsak večer vračala s Šišenskega hriba v čisto premočenih oblačilih, ki so zmrznila in bila popolnoma trda. Roke in obraz sem imela rdeče kot paradižnik, pa bi se sankala še ponoči, če bi lahko. Smučati se nisem naučila nikoli.

STE MAMICA TREM DEKLETOM. VERJETNO NI PRAV LAHKO V ČASU ODRAŠČANJA OTROK VZDRŽEVATI RAVNOVESJE MED MOŽNOSTMI IN VSEMI ŽELJAMI ... ALI PAČ? VAM OSTANE KAJ PROSTEGA ČASA? KAKO GA PREŽIVLJATE?

Marsikaj sem se naučila v svojem življenju, ene stvari pa še vedno ne. Kako razporejati čas. Veliko časa zapravim po nepotrebnem. Seveda pazim, da ga otrokom ne odklonim, če se le da. A vedno ne gre. To mi je najtežje. Čeprav sem skoraj vedno doma, v obdobjih, ko priganjajo roki za oddajo tekstov, delam v glavnem cele dneve in si vzamem čas le za najnujnejše: za pomoč pri nalogah, pogovor, če so problemi neodložljivi, kako "brzinsko" kuhanje ... Žal ga tedaj zmanjka za prijetne reči: za igro, izlete ...

VAŠA DOBRONAMERNOST IN ODPRT
ODNOS DO OTROK GOVORITA SAMA PO
SEBI. KAJ JE VAŠE SPOROČILO LJUDEM, DA
BI PRISPEVALI K LEPŠEMU ŽIVLJENJU VSEH?

Sem človek brez sporočil, ker menim, da nisem kompetentna drugim soliti pamet. Lahko pa zatrdim, da sem vse stare pregovore preizkusila v praksi in da lahko mirno zatrdim, da držijo. Zato tokrat polagam na srce predvsem tistega, da za dežjem vedno posije sonce.